

de Punkter, der ere nævnte i Andragendet, og forsaavidt han finder, at det er Punkter, der fortjene at fremmes ved administrative Foranstaltninger, vil foretage de dertil sigtende fornødne Skridt." Altsaa, Adressen blev henvist til Justitsministeren, for at han kunde overveie, om han i den Anledning vilde foretage administrative Foranstaltninger, men fandeligt for at fremme et Lovgivningsværk. Den ærede Justitsminister sagde, at han ikke havde Nogetsomhelst at erindre imod, at Andragendet henvises til ham paa den Maade, som den ærede Ordfører havde omtalt. Dette nævner jeg for at ærede Medlemmer kunne se, at de staa ganske frit i denne Sag, og at vi paa ingen Maade have foregrebet denne Sags Behandling ved den Afstemning, der foregik her i Fjor. Jeg tør maafte endnu bemærke, at naar Henviisningen blev vedtagen enstemmig, saa var det med 55 Stemmer. Det synes jo altsaa ikke, at Thinget i sin Helhed har været saa fært optaget af dette Spørgsmaal. Jeg tror ogsaa, det fremgaar deraf, at Henviisningen blev vedtagen enstemmig; thi hvis man havde tillagt denne Sag en særlig Vægt, og hvis man navnlig havde forstaaet Henviisningen som angaaende Andet end det, der staa i selve Indstillingens Ordlyd, var den fandeligt ikke bleven vedtaget enstemmig. Naar der altsaa ikke i Thingets tidligere Behandling af denne Sag ligger særlig Grund til at behandle den paa en anden Maade, end den efter sin egen Natur har Krav paa, synes det mig utvivlsomt, at den efter den Behandlingsmaade, som denne Sag har faaet, bør forkastes og det snarest muligt. Det vilde jeg finde saa meget mere rigtigt, hvis det var sandt, hvad det ærede Medlem fra Stubbebjerg sagde, at paa Demokratiets Program her i Landet var der hverken Religionsfrihed eller Diskussionsfrihed. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, forsaavidt som det ikke er af den Slags Ting, som Partier have paa de Programmer, som de stille op, som Noget, det i og for sig er nødvendigt politisk at virke for. Dermed er det jo ikke sagt, at Demokratiet her i Landet ikke interessere sig for disse Sager. Men skulde det være Meningen, at Demokratiet her i Landet ikke lægger Vægt paa en eller anden af disse Sager, tror jeg, det vilde være saa meget rigtigere, at vi overfor Lovgivningen blive stillede saaledes, at den ikke gjorde disse Sager større Afbræk end i og for sig nødvendigt. Thi ganske vist, hvis Demokratiet var stærkt interesseret netop i Religionsfrihed og Ytringsfrihed, vilde der dertil ligge nogen Modvægt imod andre Retninger; men hvis det skulde forholde sig

saaledes, at disse Ting heller ikke interesserede Venstre synderlig, saa lad os ikke faae nogen Lov, der gjør Bestræbelserne i den Retning yderlig vanskelige. Thi paa Høires Program staa disse Ting ganske sikkert ikke, og de kunne da let faae den Stilling her i Landet, at disse Interesser blive temmelig hjemløse og fredløse. Jeg ser ikke, at der i Fordringen om et Udvalg ligger Andet end det, som det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Holm) formulerede saaledes, at han sagde: Lad os alligevel gaa i Udvalg; thi det kunde jo være, at den høitærede Justitsminister kunde vise os Noget der. Men at gaa i Udvalg alene paa det ubestemte Gaab om, at der skulde vise sig Noget i dette Udvalg, naar Sagen ellers foreligger klar, synes mig ganske urigtigt.

Navnlig for dem, der mene — og det mener jeg — at den nuværende Lovgivning er mere end tilstrækkelig til at modvirke de Ting, som man her er enig om bør holdes nede og modvirkes, vil det være ganske nødvendigt at afgjøre denne Sag hurtigst muligt. Thi saalænge Sagen staaer under Forhandling her, er der Grund til at tro, at den høitærede Justitsminister ikke vil bruge de Midler, som den nuværende Lovgivning giver ham, med tilstrækkelig Eftertryk, og det er i og for sig meget undskyldeligt. Thi naar Justitsministeren tror og haaber at kunne faae et stærkere Vaaben, er det i og for sig rimeligt, at han ikke prøver de svagere Midler, som han nu raader over. Men naar Enden paa det bliver, at der ikke gives Justitsministeren noget stærkere Vaaben, vilde de Herrer fremme den Sag, de have Interesse for, bedst ved snarest muligt at give Justitsministeren fornøden Anledning og Leilighed til at bruge de Vaaben, han har. Altsaa ogsaa fra denne Side set tror jeg, det at forkaste Sagen og forkaste den hurtigt er nødvendigt. Jeg tror nemlig, det er jeg bange for, at hvis denne Sag kommer i Udvalg, vil man ikke der forberede den til en snarlig Forkastelse, uagtet alle Mennesker ere enige om det. Men man vil, saaledes som Stillingen nu engang er, optagen af meget andet Arbejde og mange andre Interesser, glemme denne Sag og lade den ligge der og sylte Samlingen ud, saa at der intetsomhelst Resultat kommer paa den. Det tror jeg, vilde blive det Udbytte, vi faae af et Udvalg. Og da det forekommer mig, at det er en berettiget Fordring til dette Thing, at det giver Vægt paa denne Sag, og da det ogsaa synes mig, at alle Motiver til at træffe en Afgjørelse ligge fuldstændig aabne for det, vil